

Δικαιολογημένα «ο παλαιστής» του Darren Aronofsky απέσπασε το χρυσό λέοντα του φεστιβάλ του της Βενετίας. Επιφανειακά είναι μια συγκινητική αφήγηση της καθημερινότητας ενός ξεπεσμένου παλαιστή. Βαθύτερα όμως, είναι η εξιστόρηση των αδιεξόδων, η αδυναμία εύρεσης αληθινών στόχων, η ανικανότητα ειλικρινούς επαφής.

Είναι άλλη μια ομολογία της αποτυχίας του Αμερικάνικου μοντέλου. Πολύ show, πολύ χρώμα, πολλά αγαθά, πολλές παροχές, λίγο βάθος, ακόμα λιγότερη κατανόηση, ελάχιστη συνεννόηση, και τελικά καθόλου ελπίδα.

Ο ήρωας μας, προσπαθεί να ζήσει ακροβατώντας ανάμεσα στο ένδοξο παρελθόν του και το ισοπεδωμένο παρόν του. Τα οικονομικά είναι τα μικρότερα προβλήματα που καλείται να αντιμετωπίσει. Η μοναξιά, η κενότητα, τα μεγαλύτερα. Η ίδια του η ζωή, του απαγορεύει να

αντιμετωπίσει με σθένος, με ελπίδα το μέλλον. Αποκαμωμένος πια, περιφρονεί την τελευταία του προσδοκία και βγαίνει για ένα

grand

finale

μπροστά στο θερμό αλλά ρηχό κοινό του.

Η τελευταία γυαλάδα του μετάλλου του, γαλβανίζεται από το «Sweet Child o' Mine» των Guns

,

η

roses

και πραγματοποιεί το τελικό του άλμα. Αυτό το δείγμα επικού ροκ, ντύνει άριστα την εικόνα και μεταφέρει άμεσα διάθεση του σκηνοθέτη.

Να σημειωθεί εδώ ότι το ίδιο κομμάτι ήταν και η μουσική εισόδου του Mickey Rourke στα ρινγκ, στο χρονικό διάστημα που είχε εγκαταλείψει τα στούντιο και είχε εμπλακεί επαγγελματικά με την πυγμαχία ('90

—

'95).

Σπουδαία παραγωγή, ουδέν κρύβει, τίποτα δεν καλύπτει, και τελικά δεν αφήνει περιθώρια. Με λίγες λέξεις: Το πικρό χάδι της αλήθειας.

Διαφοροποιημένο κάπως από αυτή την τοποθέτηση είναι το «Gran Torino» που πιθανόν να αποδειχτεί η τελευταία ταινία που πρωταγωνιστεί και σκηνοθετεί ο Clint

Eastwood

. Ο βετεράνος καλλιτέχνης ασχολείται με τα ακανθώδη προβλήματα της αμερικάνικης κοινωνίας. Τη μετανάστευση, τη βία, το παλιό που σαρώνεται από το νέο, την αδυναμία επικοινωνίας.

Ο κινηματογραφικός του λόγος όμως αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας. Όχι ότι δεν υπάρχουν απειλές. Όχι πως νοιώθεις ότι η πίεση θα υποχωρήσει, θα απορροφηθεί. Υπάρχουν όμως έκδηλα τα συμπτώματα ενός συγκρατημένου οπτιμισμού. Ακόμα και το φινάλε του, που είναι βίαιο, που είναι ματωμένο, ενέχει τη θέση μιας θυσίας με οφέλη, με στόχους, με ουσία, ενός είδους εύστοχης παρακαταθήκης για το μέλλον, αλλά και μιας αναμενόμενης βελτίωσης, καλύτερευσης των πραγμάτων.

Η καλλιτεχνική δεινότητα του Eastwood είναι γνωστή, δεδομένη και αδιαμφισβήτητη. Τόσο πίσω όσο και μπροστά από το φακό. Όπως επίσης είναι γνωστό, ότι τον αειθαλή ηθοποιό που τον Μαίο θα κλείσει τα 79 του χρόνια, τον χωρίζουν 35 χρόνια με τη σύζυγό του Dina

και βέβαια δεν έκρυψε τις πολιτικές του πεποιθήσεις. Στήριξε τον

R

.

M

.

Nixon

, το '68, στάθηκε δίπλα στον

R

.

W

.

Reagan

τη δεκαετία του '80 και πρόσφατα υποστήριξε τον

John

McCain

.